

Webinar reeks

Martine Delfos in gesprek met Vaders

10x vragen aan Paul Stoffer – Adviseur Zorginnovatie Jados

Kun jij een introductie geven wie jij bent?

Eigenlijk vind ik dit altijd al een lastige vraag, omdat ik dan geneigd ben om mijn CV op te dreunen, terwijl dat niet is wie ik ben. Ik probeer zoveel mogelijk mezelf te zijn en dan ben ik vooral een denker, een analyticus en iemand die eerst problemen ziet en daarna kansen, tot regelmatige ergernis van mijn vrouw met wie ik een dochter heb van inmiddels 4 jaar oud. Op werk ben ik psycholoog, maar eigenlijk ben ik ook daar steeds meer mezelf dan de hulpverlenersrol. Thuis ben ik vervolgens weer veel bezig met mensen en de samenleving begrijpen in de vorm van psychologie en filosofie.

Welke activiteiten heb je inmiddels gedaan op het gebied van autisme via jouw werkgever Jados (voorheen Stumass)?

Te weinig. Verkeerde antwoord natuurlijk, maar zoals ik al zei: eerst problemen, dan kansen. Het is en blijft een doelgroep waar soms harder aan gesjord en getrokken wordt dan er echt recht toe gedaan wordt. Ik probeer mijn steentje bij te dragen met scholing aan de medewerkers van Jados, sporadische lezingen, supervisie en gesprekken met de mensen met autisme zelf.

Hoe belangrijk is de vaderrol in de opvoeding van een ASS-gezin?

In elk gezin is de rol van de vader uniek, net als de rol van de moeder, al zijn ze in tijden van nood onderling uitwisselbaar. Of dat in een ASS-gezin anders is, weet ik niet goed. Ik ken van dichtbij niet zoveel "normale gezinnen". Elk voorbeeld dat ik hier zou geven van het belang van een vaderrol, zou ook meteen te weinig rechtdoen aan het geheel. Als ik naar mijn eigen vaderrol nu kijk, dan is mijn "rots-in-de-branding-gehalte" denk ik het eerste wat mijn vrouw zou noemen.

Op welke manier is dr. Martine Delfos op jouw pad gekomen?

Via Norbert Groot, die bij Jados kwam werken. Eerst was ik helemaal niet blij met iemand die begon over dat autisme geen stoornis was. Door met hem het gesprek aan te blijven gaan over Martine haar gedachtengoed, kwam ik er achter dat mijn angst (dat wat ik zelf ervoer dan niet echt bestond) bij mijzelf vandaan kwam en niet door wat hij zei. Hij bedoelde namelijk ook dat het dus door een logische te vinden oorzaak kwam. Toen ging ik voor het eerst pas écht over mijn eigen levensloop en over die van mijn cliënten nadenken. In dit proces ben ik steeds meer in contact met Martine gekomen, wat af en toe confronterend aan mijn kant is, maar wel altijd zijn vruchten afwerpt.

Waarom is het belangrijk om online bijeenkomsten (MIGMO's) speciaal voor vaders te organiseren met dr. Martine Delfos?

Ik vind het vooral belangrijk dat het open en eerlijk over 'vader zijn' en 'man zijn' kan gaan. Ik heb dat zelf gemist op momenten in mijn leven en nu als 'vader' loop ik daar weer op een hele andere manier tegen aan. Een kind met autisme of een atypische ontwikkeling vraagt alles van je. Elke zwakke plek

die je bij je draagt wordt onbedoeld betrokken in het verhaal. Ik praat daar als man niet makkelijk over met mijn vrouw, omdat ik het haar ook niet moeilijker wil maken en het van mezelf allemaal niet zo erg vindt. Maar ik ben er inmiddels ook achter dat dat ‘niet praten en delen’ ook een houdbaarheidsdatum heeft als de stressvolle periode te lang duurt.

Hoe ervaar jij de ondersteuning vanuit de zorg en het onderwijs voor kinderen met ASS?

Wat ik er zo van meekrijg ligt de focus vaak te veel op de korte termijn. Als het probleem voor deze week en volgende week te verhelpen is, dan “werkt” een medicijn of een methode, ongeacht wat de gevolgen voor later zijn. Oorzaken onder ‘prikkelgevoeligheid’, angst, rigiditeit en fascinaties blijven vaak onbesproken, waardoor het kind en ook de ouders met relatief lege handen de strijd zelf verder mogen voortzetten wanneer de ingezette methode toch niet afdoende bleek.

Wat vind jij het leukste aan ASS en wat heeft het jou gebracht?

Voor mij persoonlijk is autisme een oneindige energie om te begrijpen, analyseren en te interesseren. Ik ben op een plek waar dat ook echt voor mij werkt. Ik zie dit ook bij anderen en dat over en weer delen is mooi. Als een persoon met autisme écht iets begrijpt, dan kan diegene ook echt verder met het onderwerp, waar soms anderen nog nooit geweest zijn.

De eenzaamheid vrees ik. Het van jongs af aan zien en voelen dat je in de minderheid bent en dat de rest van de klas wel relatief hetzelfde lijkt te zijn. Dat is later op werk niet altijd beter, al is het begrijpen wel veel beter geworden. En dit gaat wederom over mezelf en vele anderen die ik ken.

Waar word jij blij van en krijg je energie van?

Mensen enthousiasmeren en vertrouwen geven met kaders. Kaders waar ze zelf verder mee kunnen gaan denken of zichzelf beter mee kunnen zien. In supervisie, in scholing, maar ook zeker in gesprekken met ouders en cliënten.

Als afsluiter: wat is jouw tip aan ons, de moeders/verzorgsters met een kind met autisme?

Niet zomaar adviezen overnemen (wat meteen paradoxaal is, want dit is een advies, maar het geldt ook voor mijn adviezen). Vraag naar kaders en informatie, zodat je mee kan denken. Ouders hebben de meeste ervaring met hun kind, gezin en levenswijze. Dat hebben de hulpverlener en de school niet, dus adviezen zullen altijd gewogen en gevormd moeten worden naar de mensen die het betreft, en dan in het specifiek naar het kind.

www.mdelfos-in-contact.nl